

[Helge Larsen.]

det imidlertid også sådan, at mange af de ældre bysamfund, der, hvad arbejdspladser angår, bliver kernen i de nye industriprægede samfund, ikke giver bosættelsesmuligheder for de nye samfundsgrupper. I stort tal har det derfor været den yngre generation, der har måttet bosætte sig i kommunerne omkring de ældre bysamfund, den har måttet finde sig i at have en betydelig afstand til sit arbejde, og samtidig er den blevet ramt af erhvervsskatten, ikke fordi den bevidst har søgt skattely, men fordi den simpelt hen ikke har kunnet skaffe sig boliger andre steder, der er bedre beliggende for dens erhverv. Det er derfor, jeg mener, det er berettiget at kalde erhvervsskatten en særskat på hele denne gruppe i befolkningen. Man kan måske også sige det på den måde, at erhvervsskatten er blevet en forældet skat, og at den tilpasning af skatteniveauerne i de store sammenhængende, men i forskellige kommuner opdelt bysamfund, som må tilstræbes, ikke kan nås på rimelig og retfærdig måde gennem erhvervsskatten.

Jeg vil derfor gerne takke den højtærede indenrigsminister for fremsættelsen af disse skattelovforslag. Jeg vover ikke at påstå, at de løser alle skatteproblemer i forbindelse med væksten af de store sammenhængende bysamfund, men de bringer os et stykke frem ad vejen, og de fjerner den åbenbare urimelighed, som erhvervsskatten er blevet i kraft af samfundsudviklingen.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den saglige måde, de har behandlet de foreliggende lovforslag på. I det store og hele synes jeg, jeg kan give udtryk for tilfredshed med den modtagelse, lovforslagene har fået. At der er faldet nogle mere følelsesbetonede bemærkninger, er så ligetil, når det drejer sig om forslag, som medfører ret betydelige ændringer, men i det store og hele er jeg som sagt tilfreds med den modtagelse, lovforslagene har fået.

Jeg vil først omtale forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen m. v. og derefter lovforslaget om afløsning af erhvervsskatten.

Det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen nævnte, at vi burde have opstillet en over-

sigt over de gamle bestemmelser i forhold til de nye, og det kan sikkert være rigtigt. Man har gjort det i forbindelse med andre lovforslag, og jeg har også fundet, at det gav et udmærket overblik. Jeg vil mene, at der ikke er noget i vejen for, at man i udvalget og altså til anden behandling kan få en sådan oversigt.

Så udtalte det ærede medlem, at han var noget usikker over for virkningerne af det foreliggende lovforslag i de forskellige kommuner. Han nævnte, at man nogle steder havde et højt, andre steder et forholdsvis lavt nulpunkt. Det hænger sammen med indtægtsfordelingen i kommunerne. I en kommune med jævne indtægter må man få et forholdsvis lavt nulpunkt, medens man i kommuner med et betydeligt antal større indtægter kan have nulpunktet. Dette betyder naturligvis, at virkningerne af det foreliggende lovforslag bliver noget forskellige i de forskellige kommuner, men efter de undersøgelser, vi har foretaget, er det dog sådan, at selv i de købstadkommuner, som har jævne indtægter, indtræder der ikke nogen skatteforhøjelse, før man kommer et stykke op i indtægt, men naturligvis noget før end i de kommuner, hvor man har et betydeligt antal gode indtægter at liggende skatten på. Der må altså blive en forskel, men den samme forskel eksisterer jo nu, og efter den bedømmelse, jeg har kunnet foretage, sker der ikke nogen særlig forskydning kommunerne imellem.

Dernæst spurgte det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen, om ikke man kunne give købstadkommunerne og måske også de bymæssige kommuner ret til at indføre rateskala i lighed med København og omegnskommunerne. Det kan man naturligvis overveje, men jeg kan i denne forbindelse sige, at vi ved fremsættelsen af lovforslaget om afløsning af erhvervsskatten overvejede at give indenrigsministeren en beføjelse til at medtage andre kommuner end dem, der er nævnt i lovforslaget, i den beskatningsordning, som man etablerer mellem centralkommuner og omegnskommuner, og derved give dem mulighed for at blive optaget i ordningen. Men en sådan beføjelse blev ikke indsat. Man er altid ked af at give ministre beføjelser af denne art, særlig når det drejer sig om noget, der kan påtvinges, men der er naturligvis ikke noget i vejen